

Retspleje lyder der ingen Kritik af den Ordning, vi har faaet, det viser sig, at den er god. Den roses fra alle Sider; den roses af Parterne, for de kan faa en hurtig Afgørelse, og den roses ligeledes af Sagsførerne. Men med Hensyn til den kriminelle Retspleje mener man altsaa, at der er visse Punkter, hvor man er kommet til at gaa for vidt. Jeg kunde have ønsket, at den daværende Minister, hvis han havde været saa meget mod Offentlighedsprincippet, som han gav Udtryk for her fra Talerstolen forleden, paa det Tidspunkt, da han gennemførte Retsplejeloven, havde faaet indført nogle Begrænsninger. Det vilde have været langt lettere paa det Tidspunkt, hvor man gennemfører Loven, at sige: Jeg vil have de og de Begrænsninger. Det havde været lettere, naar man er Hovedmanden for at faa Loven gennemført — ikke Hovedmanden i den Forstand, at man har virket kraftigst for den, men dog den Mand, der kunde have standset den paa et hvilket som helst Trin —, da at sige: Ja vel, jeg gaar med til at gennemføre denne Lov, men kun med de og de Begrænsninger.

Jeg kommer saa til Spørgsmaalet om Fordelingen af Arbejdet mellem Politimestrene og Dommerne og mellem Dommerne og Landsretterne. Som jeg bemærkede i mit første Foredrag, tror jeg, at vi er inde paa en forkert Tendens, vi er inde paa at flytte Arbejde fra Dommerne, om hvem jeg allerede har sagt, at de ikke er overbebyrdede — tværtimod siger de selv, at de ikke har tilstrækkeligt at bestille —, over til Landsretterne, som i Forvejen er overbebyrdede. Hvad vil det medføre? Det vil medføre, at vi skal have nye Embedsmænd i Landsretterne, og vi slipper meget vanskeligt af med nogen af Underdommerne. Enhver, der har været Minister, ved nemlig, hvor vanskelig en Opgave det er at faa nedlagt et Underdommerembede. Det er nødvendigt, derfor maa det gennemføres, og det skete jo under os i forholdsvis mange Tilfælde. Jeg haaber, at den nuværende Justitsminister ogsaa vil fortsætte med det. Men man ved, at det er vanskeligt, og derfor tror jeg ikke, selv om man lægger et Arbejde fra Underdommerne over til Landsretterne, at man derfor vil kunne nedlægge mange Underdommerembeder. Men saa er det da ganske urimeligt at tage Arbejde fra dem og lægge det over paa Landsretterne, og derved gøre det nødvendigt at udnævne nye Embedsmænd der. Paa lignende Maade stiller det sig med Forholdet mellem Dommerne og Politimestrene. Jeg indrømmer —

og jeg har selv virket for det —, at Politimestrene efterhaanden maa komme til at indtage en mere og mere ledende Stilling med Hensyn til de kriminelle Sager, men at gennemføre det paa den Maade, at Arbejdet lægges fra Dommerne over til Politimestrene, der ikke kan overkomme mere Arbejde, end de har, tror jeg vil være uheldigt. Man sprænger Rammerne for Politimestrenes Virksomhed. Det vil være nødvendigt at skaffe dem yderligere Assistance, medens det vil være umuligt af den Grund at nedlægge Dommerembeder. Det forekommer mig, at vi til Slut kommer til at leve i et Land, hvor vi har lutter Embedsmænd og ikke mange Borgere, og det forekommer mig dog at være noget uheldigt. Derfor lad os blive staaende ved at gennemføre det i den Udstrækning, hvor vi er sikre paa, at vi kan gøre det uden at sprænge disse Rammer.

Justitsministeren vilde trøste mig med, at det maaske vilde lette noget at flytte de to Arter af Sager, jeg talte om. Den ene Lettelse var, at Automobilafgifterne blev lagt over til Amtstuerne, og den anden var, at Alimentationssagerne til Dels blev lagt over til Sogneraadene. Den højtærede Minister mente, at han kunde imødekomme mig paa disse to Omraader, og saa allerede i Aanden en Strid mellem det ærede Medlem Hr. Klaus Berntsen og mig paa dette Punkt med Hensyn til Sogneraadene. Maa jeg først med Hensyn til Automobilafgifterne sige, at det forekommer mig at være en meget lille Trøst at lægge Arbejdet paa dette Omraade fra Politimestrene over til Amtstuerne. Det er rigtigt, at vi derved opnaar at aflaste Politimestrene, og det tilstræber jeg ogsaa, men vi opnaar ikke at simplificere Arbejdet, for det, at Arbejdet bliver lagt over til Amtstuerne, vil med logisk Nødvendighed medføre, at Amtstuerne skal have nyt Personale, saa meget desto mere som der ogsaa er den Tanke fremme at lægge Stempelsagerne over til Amtstuerne. Hvis det sker, er vi inde i en Udvikling, som jeg for mit Vedkommende ikke billiger, nemlig den, at Amtstuerne saa skal til at have juridisk uddannet Personale. Man fritager ikke Amtstuerne i den Grad, at den Besparelse, der kommer frem for Amtstuerne ved Fritagelsen for Stempelresolutioner, opvejer det Arbejde, som man lægger over til Amtstuerne. Med andre Ord, det er ikke det, vi fra vor Side tilstræber, at flytte et besværligt Arbejde fra eet Sted til et andet Sted, det, vi tilstræber, er at simplificere Arbejdet der, hvor det er. Jeg tror oven i Købet, at